

als een zoete nevel in de straat, maar Damion merkte dat de voorbijgaande dorpelingen die geur niet leken te ruiken. Alleen hij rook het telkens opnieuw, alsof het dorp hem wilde testen.

‘Je kijkt te veel,’ klonk Bellini’s stem, schor maar doordringend in rap Italiaans.

Damion glimlachte zonder zich om te draaien. ‘Ik kijk slechts naar de straat, *signore*.’

‘De straat, ja. Maar de straat kijkt terug.’

Bellini knikte langzaam naar de winkel. ‘We beschermen hier de onzen. Toeristen komen en gaan, maar wij blijven. Onthoud dat, vreemdeling.’ Damion wilde antwoorden, maar de oude man sloot zijn ogen en leunde achterover, alsof de woorden genoeg gezegd hadden.

Het was geen vijandigheid, eerder een waarschuwing. Een herinnering dat dit dorp, hoe schilderachtig ook, niet zomaar alles prijsgaf.

Binnen in de winkel probeerde Sophie haar ademhaling te kalmeren. Ze had hem weer gezien, die energieke man met zijn schouders die net iets voorovergebogen stonden. Zijn haren in grove krullen op zijn hoofd, rommelig. Zijn blauwogige blik had haar bereikt, al had ze meteen weer naar haar krant gekeken. Ze deed alsof ze verdiept was in een artikel, maar de woorden zweefden aan haar voorbij zonder betekenis.

Hij was vast een toerist. Dat vertelde ze zichzelf steeds opnieuw. Een man die een week in Porto Sole verbleef, misschien twee, en daarna weer zou verdwijnen in een groter leven ergens ver weg. Het was beter zo.

Ze streek haar hand langs een pot lavendel die op de toonbank stond en rook vluchtig aan de paarse bloemen. De geur deed haar

denken aan velden buiten het dorp, aan zomeravonden waarin alles eenvoudiger leek. Ze kneep zacht in de stengels, alsof de plant haar kon helpen de onrust te verbergen.

Waarom keek hij telkens naar haar winkel? Waarom had hij die eerste dag zo lang stilgestaan?

Ze liet de vragen los, of probeerde dat tenminste, door zich te verliezen in het werk. Bloemen ordenen, potten verschuiven, klanten helpen. Alles was eenvoudiger als je je handen bezig hield. En toch, telkens wanneer ze een kop cappuccino voor zich neerzette en met die ene lok haar speelde, voelde ze zijn aanwezigheid in de straat.

De week kabbelde voort. Damion bleef zijn wandelingen maken, soms met een boek onder zijn arm, alsof dat hem onschuldig maakte. Hij luisterde naar het dorp. Het getokkel van gitaren bij zonsondergang, het ritme van de zee dat tegen de kademuren sloeg en de stemmen die opklonken vanaf de terrassen. En steeds weer die ene plek, die winkel, die vrouw.

Bellini zag het allemaal. Hij glimlachte soms schamper, alsof hij iets wist wat de ander nog niet begreep. En boven hen hing de eucalyptus. Haar geur als een verborgen signaal, enkel voor wie het dorp nog niet kende.

Nefertiti hield de afstand vast. Maar die avonden, wanneer ze de winkel sloot en het dorp stil werd, dacht ze toch terug aan zijn diepblauwe ogen. Ze had ze heus wel gezien van de overkant van de straat. Hoe een vreemdeling, zonder een woord te zeggen, iets in haar in beweging had gezet wat ze niet had willen voelen.

Ze wist: dit was gevaarlijk. Dit was het begin van iets wat ze niet kon toelaten. En toch... Ze speelde met een lok haar tussen haar vingers en liet de gedachte nog even niet los.

De dagen verschoven bijna ongemerkt. Het licht in Porto Sole deed wat licht in kustplaatsen altijd doet. Het vertekende tijd. Och-tenden bleven langer hangen dan logisch was, middagen sprongen ineens naar avonden, en ergens daartussen liep Damion iedere och-tend van het pension naar het station. En van daaruit naar Rome.

's Morgens was het dorp van de vroege handen. Stoelen die over stenen schoven, luiken die openklapten en bezems die stof naar de randen van de straat joegen. De geur van eucalyptus hing zoals altijd als een zachte sluier over de Via delle Rosso — een zoete hint die nieuwkomers ophief uit hun eigen gedachten en die de vaste bewo-ners allang niet meer opviel. Onder de boom zat Bellini, het hout van zijn wandelstok dwars over zijn knieën, pijp in de mondhoek, ogen op scherp.

Damion groette zoals altijd. Een knik, een "*buongiorno*" dat hij achteloos wilde laten klinken, maar dat toch net een fractie te warm werd uitgesproken. Het maakte niets uit. Porto Sole hoorde wat het wilde horen.